

Komin niður fór Edvard inn á sjómansheimið

Koman til Keypmannahavn

Kl. 8 om aftnenen lagde vi til ved Islandspladsen. Jeg stod og spejdede længe ind mellem alle menneskene paa kajen, om der ikke skulde være et kendt ansigt imellem dem, men nej, der var ingen. Men saa kom en ung mand hen til os og spurgte, om vi var færingar og tilbød at følge os der, hvor vi skulde hen. Saa tog vi med en færgebaad op i Nyhavnen, og lige tæt ved havnen ligger sømandshjemmet Bethel. Der fik jeg et værelse helt oppe i et taarn sammen med tre andre personer, der var baade raa og ubehøvlede i mange maader. Men jeg lagde mig bare roligt ned i min seng med ryggen til dem og græd saa bitterligt af længsel, for jeg følte mig så frygteligt ensom. Men da jeg havde bedt min bøn, blev jeg mere rolig, og da det var gaaet nogle timer, og alt blev roligt, faldt jeg i søvn hen paa natten. Den 4.8. 1922 vaagnede jeg op om morgenen og saa mig om i værelset og kunde i det første øjeblik ikke tro, at jeg ikke var hjemme. Men da jeg rigtigt kom

til mig selv, maatte jeg forstaa til stor sorg, at jeg var ikke hjemme, men var 200 (danskar) mile borte fra alle mine kære og paa vej til det uvisse. Ja, jeg kunde ikke være fri for at tænke, at jeg muligvis aldrig vilde faa mine kære at se igen, for jeg var i den tro, at jeg skulde blive opereret. Jeg stod saa op og kom ned i dagligstuen. Saa fik jeg en kop kaffe med franskbrød til. Saa gik jeg ud for at faa købt mig en lille haandtaske eller kuffert, som jeg skulde have mine smaating i, mens jeg var paa hospitalet. Jeg fandt saa en forretning nede ved Nyhavnen tæt ved Kongens Nytorv. Da jeg saa kom tilbage igen, var en af mine rejsekammerater der og vilde have mig med sig ombord paa Tjaldur for at se efter sine kufferter og faa dem omadresserede til Jylland. Saa var jeg med ham henne paa det Forenede Dampskibsselskabs Kontor. (Nevnda Tjaldur var nevniliga tað hjá DFDS, sum sigldi áðrenn vit fingi “okkara” Tjaldur.) Da jeg saa kom tilbage til Sømandshjemmet spiste jeg frokost. Vi var nok omkring 70-80 som

Edvard fór fyrst á tað tá rættuliga nýggja ríkissjúkrahúsið, sum varð tikið í brúk í 1910

spiste i to hold. Før vi spiste blev der holdt andagt og sunget sange af Hjemlandstonesangbogen.

So at leita eftir ríkissjúkrahúsinum

Da jeg saa blev færdig med at spise, saa fik jeg forstanderen til at ringe ind paa Rigshospitalet for mig for at faa at vide, hvornaar jeg skulde komme derind, og jeg fik besked om at være der kl. 12. Da den var halv tolv, tog jeg afsted. Jeg gik op paa Kongens Nytorv, og saa tog jeg med spurvognen ud til Blegdamsvej, og der maatte jeg saa gaa og søge efter indgangen til Rigshospitalet. Saa maatte jeg henvende mig til en dame, der kom med et barn paa armen, og bad hende, om hun vilde sige mig, hvor indgangen til Rigshospitalet var. Ja, hun viste mig en indgang, og der igennem kom jeg ind paa et kontor. Der fik jeg at vide, at jeg skulde gaa til højre og dreje det første hjørne til venstre den første dør, saa til højre, den første dør igen, og da jeg kom hertil, saa jeg at det var et kontor, jeg var kommet ind paa igen.

Der maatte jeg aflevere mine papirer, og saa skulde jeg gaa den og den retning. Ja, saa gik jeg den retning, der blev mig anvist, og da kom jeg ind paa en lang gang. Der kom en sygeplejerske imod mig og bad om nogle papirer, jeg have faaet paa kontoret.

Koyrdur í bað av fremmandum konufólkum

Her var nederdrægtigt varmt. Det var et forværelse til badeværelser, men den første pine for mig kom, da jeg skulde i bad. Der var to sygeplejersker til stede. Jeg ventede paa, at de skulde gaa ud, medens jeg klædte mig af, men istedenfor det befalede de mig til at trække tøjet af, for ellers blev vandet koldt, hvis jeg ikke skyndte mig. Saa begyndte jeg at trække tøjet af, da jeg saa, at der ikke gaves nogen vej udenom, men da jeg saa var kommet saa vidt, at der kun var undertøjet tilbage, saa standsede jeg igen et øjeblik, for jeg tænkte, at nu vil de maaske gaa ud. Nej tak, det hjalp ikke noget, for de begyndte bare at le ad mig og sagde til mig, at jeg skulde ikke genere mig, for det vilde ikke blive sidste gang jeg kom i bad, medens damer var overværende. O, jeg rødmede, ja jeg tror over hele kroppen. Men da jeg ikke kunde undgaa det, syntes jeg, det vilde være lige saa godt at springe som at krybe i det. Jeg trak saa i en fart tøjet af. Da jeg stod splitter nøgne foran dem, saa bad den ældre af dem mig om at følge med. Vi gik saa ind i et værelse, hvor badekarret stod. Mens jeg gik, tænkte jeg, at det er dog det frækkeste, jeg endnu har været udsat for. Da jeg

saa var kommet i badekarret, kom en portør og vaskede mig over hele kroppen. Da det var besørget, tog han mig op af badekarret og bar mig ind i værelset ved siden af, og saa gik han sin vej. Sygeplejersken kom saa igen med et stort haandklæde og begyndte at tørre hele kroppen. Saa pakkede hun mig ind i tæpper, og der maatte jeg saa ligge en halv times tid. Saa kom hun igen med en skjorte og undertrøje. Da jeg havde faaet det paa, kom portøren igen med en vogn med to hjul, og saa blev jeg kørt hen paa pavillon 11 oppe paa første sal. Der kom jeg at dele stue med en arkitekt og en baron. Arkitekten var en mand paa 23 aar, og baronen var paa omkring 60-70 aar. Saa man kan tænke sig, hvor ubehageligt det var for mig at ligge sammen med saadanne mennesker, der stod saa langt over mig i social henseende og viden. Saa jeg laa helt dum og laa kun og maabede uforstaaende, da de snakkede med mig. Men gudskelov var det kun i tre dage, saa blev vi flyttede ned paa pavillon 7 i stuen, hvor jeg blev plaget paa forskellig maade. Min mave var udpumpet fire gange, og jeg blev gennemlyst fem gange og saa blev jeg røntgenfotograferet seks gange. Men de kunde hverken se eller finde noget i vejen med mig.

Komandi partur

Gerda verður fiskimannakona og aftaná, at AT fer á húsagang fer hon at arbeiða hjá gamla reiðarínum á Tvøroyri T.F.Thomsen. Edvard fer á sanatorium, og hann greiðir eisini frá fleiri “nærum” druknivanlukkum